

Ἐξεδόθη ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," Ἐξεδόθη

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΝ ΠΡΟΤΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΩΝ

ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Τιμάται ἐν Ἑλλάδι δραχμὰς 2.— Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.

Βιβλίον κομψότατον ἐκ σελίδων 128, ἀπαραίτητον διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰς Οἰκογενείας, θερμῶς συνιστώμενον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὡς παράρτημα αὐτῆς, βιβλίον διδακτικώτατον καὶ τεργνιώτατον, τοῦ ὁποῦ ἰδοὺ τὰ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος. — Τὸ Ποδηλάτον (Μονόλογος). — Ἡ εορτὴ τοῦ Νουνοῦ (Μονόλογος). — Ἄν ἦμουν ἀγόρι! (Μονόλογος). — Σ' ἐπιπλάσῃ (Διάλογος). — Εἶνε κακός. (Διάλογος). — Πῶς ἐπέραδες χθές; (Διάλογος). — Τὸ ψεῦμα τοῦ Πετράκη (Δραμάτιον). — Εἰκοστὸς τρίτος (Δραμάτιον). — Τὸ καινούργιο φόρεμα (Δραμάτιον). — Πῆγα 'στὸ Σχολεῖο (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Πολυάσχολος. (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Ἐγὼ εἶδα... (Νηπιακὸς Διάλογος). — Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. (Νηπιακὸς Διάλογος). — Συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως»! (Νηπιακὸς Διάλογος).

Μόνον τρία περῆματα τὰ, σημειωμένα δι' ἀστερίσκου, ἔχουσι δημοσιευθῆ διὰ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Πρὸς τοὺς στέλλοντας ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» εἰς Ἀθήνας δρ. 2 καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 2, (δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) στέλλεται ἀμέσως τὸ Παιδικὸν Θεάτρον ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ εὐρίσκεται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ὁδὸς Αἰόλου 119 ἀπέναντι τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσεως, καὶ εἰς τὰ κυριώτερα τῶν ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλείων.

ρη. Εἶσαι πολὺ ἀξέπαινος πού τας ἔκαμες μόνος σου, «χωρὶς νὰ ζητήσης τὴν βοήθειαν ἀλλοῦ, διότι ἐνόμισες ὅτι θὰ ἔκαμνες πράξιν κακὴν, ὅτι θὰ ἔλεγες ψεῦμα.» Νομίζω ὅτι οὕτω πρέπει νὰ σκέπτονται ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι. Μερικοὺς πού μου στέλλουν ξένα πράγματα ὡς ἰδικὰ τῶν, θέλω νὰ τοὺς ἐπιπλήξω πολὺ, μὰ πολὺ... Ἀργότερα βέβαια θὰ κάμης καὶ καλλιτέρας ἀσκήσεις καὶ θὰ λύης περισσοτέρας μὴ ἀπελπίζεσαι.

Δὲν δύναμαι νὰ προκηρῶ τοιοῦτον διαγωνισμόν, Ἐλικωνιάς Παρθένε. Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀναγνωστῶν μου δὲν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ παντήσουν. Θὰ περιορίζετο δηλαδὴ μεταξὺ ὧν κατοικοῦν εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ ἄλλοι χάρην τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων. Δὲν εἶνε ἔτσι;

Νὰ εὐχαριστήσης ἐκ μέρους μου, Ἀγρικὴ Νύξ, τὸν κύριον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ἂν ἦτο καθηγητὴς ἢ γυμνασιάρχης θὰ ἐπέβαλλεν εἰς δλους τοὺς μαθητὰς νὰ γίνον συνδρομηταὶ μου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου Ἀνθυμμένη Πεδιάς. Πολὺ ἐχάρην πού ἀπεφάσισες νὰ μου γράψης. Δάθη πολλὰ δὲν κάμνεις καὶ εἶχες ἀδικον νὰ φοβῆσαι. Νὰ μου φιλήσης τὰ μικρὰ σου ἀδελφά.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ, εἰς τοὺς φίλους μου Ἀσὸν τῶν Ὀρίων (τοῦ ὁποῦ περιμένω τὸ ποιημάτιόν νὰ τὸ ἀναγνώσω) Δ. Κ. Ζαλοκώστα (ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἔξῃ δὲν θὰ λησμονῆ νὰ ὑπογράψῃ τὰς ἐπιστολάς του.) — Ἀδραν τοῦ Φαλήρου — Ἐδδραμον Οἰκίαν — Φοιβόληπτον Κόρην. — Χαλασιὸν Κόσμον (ὁ ὁποῖος περιμένει μὴ ἀνοπομονήσαν τὸ Παιδικὸν Θεάτρον, διὰ νὰ παραστήσῃ κανὲν δράματιον μὲ τοὺς ἀδελφούς του εἰς τὸ μικρὸν θέατρον τῆς οἰκίας τοῦ, ὅτε καὶ θὰ με προσκαλέσῃ). — Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου, κλπ. κλπ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις στέλλονται μέχρι 1 Ἰουλίου 1896.

216. Αεζιγριφος

Κάτι βαρεῖα χονδροῦλα ἂν ζώσουν δυὸ ψηφία, μὴ χωρὰ παλαιότητα θὰ ῥῆς ἔς τὴν Ἀσία. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τικ-Τάκ

217. Στοιχειόγριφος

Τῶλον μου νόσον ἐμφαίνει χρονίαν, τὴν μέσην μου ὄμωσ ἂν χάσω, τέρψιν παρέχω εἰς πᾶσαν καρδίαν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπὸ τῶν Ὀρίων.

218. Αἰνίγμα δημῶδες

Κόκορέ μου κοφτερὴ καὶ σιδερομούστακε πούγεις δυὸ μάτια ἔστην οὐρὰ σου καὶ ἔταν ἀνοιχτὰ τὰ φτερά σου δὲν βλέπεις πιά τ' εἶνε μπροστά σου Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀκτασλήνου Κρόνον

219. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων δημῶδη παροιμίαν ἐκ τεσσάρων λέξεων:

Ἄνοδος, ψεῦδος, ἔναρξιν, πρῶτιμος, ἀγαπῶ, φίλος, δένω, δύσθυμος, γαλήνη, τέλος, ἐπαινῶ, δυσκόλως, καθαρός, λύπη, πρῶτος, υπερέφανος, θνητός, νοσηρός. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος

220-222. Κεκρυμμένα ὀνόματα δένδρων.

1. Ὁ πατὴρ ὀδηγεῖ τὰ τέκνα εἰς τὸ καθῆκον. 2. Αἱ Ἀθήναι ἤμαζον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους. 3. Πάχνη καὶ δρόσος φυσικὰ εἰσι φαινόμενα. Ἐστάλη ὑπὸ Θερασουλοῦ Θ. Ζωικοῦλου.

223-227. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Θῆρα, ἄρτος, παρών, ἄρπα, ἔρις. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Δασῶν

228. Διπλῆ ἀπροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μουσικοῦ ὄργανου, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα καρποφόρου δένδρου.

1, Ἀρχιτερεὺς τῶν Ἰουδαίων. 2, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3, Βασιλεὺς ἀρχαῖος. 4, Θεὸς ἀρχαῖος

Ἐστάλη ὑπὸ Θερασουλοῦ Θ. Ζωικοῦλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Μαρτίου 1896

120 Πνεῦμα, νεῦμα. — 121 Ὁ ἀφρός. — 122 Θ 123. ΑΗΛΘΝ. — 124 Ζ ΤΗΣ ΗΡΩΣ ΜΕΝ ΘΗΒΑΙ ΗΩΝ ΝΕΥΑΣ ΣΑΣ ΩΣ ΠΕΡΣΕΥΣ Ι Ν

125-126. Πάρος Πόρος, ὄρος, ὄνος, τόνος, Τῆνος. 2, Μῆκος, Μῆλος, μέλος, ἔλος, ἔλος, ὄρος, πόρος, Πάρος, βάρος, βάθος. — 127-131 Ἡ ἀναλλαγὴ γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων π καὶ ρ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Πάρρα, πρίων, πυρήν, πρῶτος, ροπή. — 132. ΑΡΚΑΔΙΑ (1, ἰάν, 2, Ἡρα. 13, Κέρκυρα. 4, Μοῦναχον. 5, Ροδον. 6, Κροῖσος. 7, Καλαμαί.) 133- Ἀργία μήτηρ πάσης κακίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσχὺν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρεχθὲν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρετικῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Μαΐου 1896

Ἔτος 18ος. — Ἀριθ. 17

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜ ΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια· ἴδε σελ. 121)

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιωπὴ, τὴν ὁποῖαν διέκοψεν ὁ Γιάννης, εἰπὼν: « Ἄμα φθάσετε εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς διατὶ δὲν ἐξακολουθεῖτε τὸ ταξιδί σας μαζί μας, κύριε Σέργιε; Ἄφ' οὗ σκοπεύετε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς Ῥωσίαν εἰς τὸν πατέρα σας...

— Ἀδύνατον, Γιάννη, ἀπήνησεν ὁ κύριος Σέργιος. Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὴν ἐξερεύνησιν τῶν χωρῶν τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς.

— Ἡ Καγέττη θὰ μείνῃ μαζί σας; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Βεβαίως· δὲν πρέπει νὰ με ἀκολουθήσῃ τώρα πού ἀνέλαβα νὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον τῆς;

— Καὶ δὲν θὰ σας ἀφήσῃ, κύριε Σέργιε, οὔτε ὅταν θὰ πάτε εἰς τὴν πατρίδα σας;

— Παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος, δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη ὀριστικῶς. Αὐτὸ μόνον εἰμπορῶ νὰ σου πῶ τώρα ὅτι, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς, θὰ ἰδοῦμεν. Ἴσως ἐκεῖ θὰ κάμω εἰς τὸν πατέρα σου μίαν πρότασιν καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν του ἐξαρτᾶται.

Ὁ Σέργιος ὠμίλει τώρα μὲ περισσώτερον διαταγμόν. Ὁ Γιάννης ἐνόησεν ὅτι ἡ ἐπιφύλαξις ἐκείνη τῷ ἐπέβαλλετο ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ δὲν ἐπέμεινε ἐρωτῶν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς συνομιλίας ταύτης, οἱ δύο φίλοι συνεδέθησαν στενωτέρων. Ἀπὸ τῆς συνομιλίας ταύτης ὁ κύριος Σέργιος ἐνόησε τὰ ἐξοχα προτερήματα τοῦ Γιάννη καὶ ἔκτοτε ἐζήτηε πάντοτε νὰ τον διδάσκῃ, νὰ τον ἐνθαρρύνῃ νὰ τον προτρέπῃ πρὸς τὰ καλὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα τόσο ἐπόθει. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κασκαμπέλ ἦσαν κατενθουσιασμένοι διὰ τὰς πρὸς τὸν υἱὸν των διαθέσεις τοῦ Ῥώσου.

Μολοντοῦτο ὁ Γιάννης δὲν παρημέλει

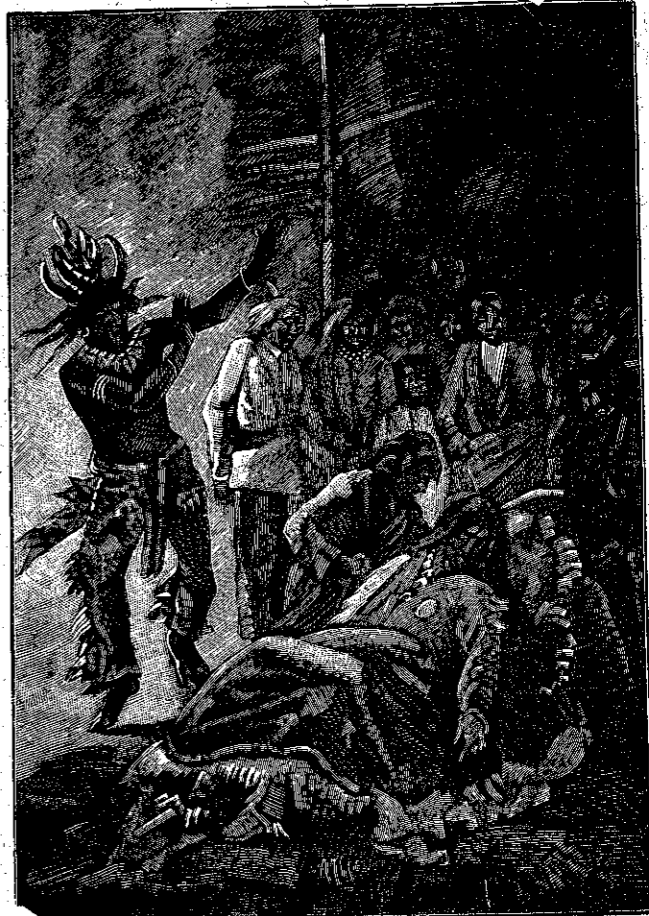
τὰ κυνηγητικά του καθήκοντα. Ὁ Σέργιος, ἀγαπῶν ἐμπάθως τὸ κυνήγιον, τὸν συνώδευε συχνότατα. Αἱ πεδιάδες ἐκεῖναι ἦσαν πλουσιώταται εἰς θηράματα. Ὑπῆρχεν ἀφθονία προπάντων λαγῶν, ἡ χρησιμότης τῶν ὁποίων ἦτο σημαντικὴ ὄχι μόνον ὑπὸ γαστρονομικῆν ἔποψιν.

— Δὲν κυνηγᾶτε μόνον στυφάδο καὶ σαλμί, ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ εἰς τοὺς εὐτυχεῖς κυνηγούς; κυνηγᾶτε ἐπανωφῶρια, γοῦνες, μανσόν, σκεπασμάτα.

— Ἔχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Οἱ λαγοὶ αὐτοὶ κάμουν τὴν φιγοῦράν των πρῶτα εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ κατόπιν εἰς τὴν ἰματιοθήκην. Καὶ κάμνεις καλὰ νὰ τες φυλάξ αὐτὰς τὰς γοῦνες, φίλε μου, γιὰτὶ ὁ χειμὼν τῆς Σιβηρίας δὲν χωρατεύει.

Διὰ τοῦτο ἐκυνήγουν κυρίως λαγούς, οἰκονομοῦντες δὲ συγχρόνως καὶ τὰς προμηθείας των διὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ χειμὼν θὰ ἔτρπεν εἰς φυγὴν τὸ θήραμα ἀπὸ τὰς πολικὰς χώρας.

Ἄλλως τε, ὡσάκις οἱ κυνηγοὶ δὲν εὕρισκον οὔτε λαγούς, οὔτε κέρδικας, ἡ Κορνηλία δὲν ἀπηξίωνε νὰ μαγειρεύῃ, κατὰ τὴν ἰνδικὴν συνήθειαν, κανένα κόρακα, ἢ καμμίαν κορώννην, χωρὶς διὰ τοῦτο ἡ σούπα τῆς νὰ εἶνε ὀλιγώτερον εὐγευστος. Ὀπωσδήποτε, βλέπετε, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς κίνδυνος νὰ ἀποθάνωμ τῆς πείνης οἱ ἐν τῇ Εὐδρόμοιοι. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κά-

« Ὁ γόνυς ἔκαμνε μαγείας » (Σελ. 130, στήλ. 6.)

πὼς τοὺς ἐστενοχώρει τώρα καὶ τοὺς ἔκαμνε νὰ ὑποφέρουν, ἦσαν τὰ ἔντομα. Ὁ Κασκαμπέλ, ὁ ὁποῖος δὲν εὕρισκετο πλέον ἐπὶ ἀγγλικῶν ἐδάφους, τὰ ἐθεώρει ἀνυπόφορα. Πραγματικῶς δὲ τὸ πλῆθος τῶν μυιῶν ἐκείνων, θὰ υπερέβαινε πᾶν μέτρον, ἂν δὲν ὑπῆρχον αἱ χελιδόνες, αἱ ὁποῖαι καλὰ τὸ ἀπεδεκάτιζαν. Δυστυχῶς ὁμοῦ καὶ αὐταὶ μετηνάστευσαν ταχέως πρὸς νότον, διότι πολὺ ὀλίγον καιρὸν μένουσιν εἰς τὰ μεθόρια τοῦ πολικοῦ κύκλου!

Τὴν 9 Ἰουλίου ἡ Εὐδρόμοιοι Οἰκία ἐφθασεν ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν δύο ποταμῶν, εἰς τὸ μέρος δηλαδὴ ὅπου ὁ ποταμίσκος Λέβης χύνεται εἰς τὸν μεγάλον Γιουκὸν δι' εὐρέος ρῆ-

ρέσουν, θα είνε ούτως εἶπεν οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ὄραϊοῦ κινήματος. Πρόκειται αἱ οἰκογενεακαὶ συναθροίσεις καὶ ἑορταὶ νὰ ἔχουν τοῦ λοιποῦ φιλολογικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν, μορφωτικὸν καὶ διδακτικὸν χαρακτῆρα. Εἰς τὰς ἐπίσημους περιστάσεις, ὅπου τόσο καλὰ οἱ μεγαλύτεροι κάμουν τὸ μέρος των, πρέπει τῶρα νὰ το κάμουν καλλίτερα οἱ μικρότεροι διὰ τῆς παιδικῆς των σκηνῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐπίσημα ἂν δὲν εἴνε τὰ πράγματα — μεγάλη δηλαδὴ ἑορτὴ καὶ διοργανωμένη παράστασις. — ὑπάρχουν οἱ μονόλογοι, ἱκανοὶ νὰ παγγέλλωνται ἐκ τοῦ προχείρου εἰς πᾶσαν εὐθυμὸν συναθροισιν. Ἀγῶρι ἢ κορίτσι, τὸ ὅποιον ἤξευρε νὰ παγγέλλῃ καλὰ ἓνα μόνολογον, ἄς εἴνε βέβαιον ὅτι θὰ κάμνῃ πάντοτε τὴν καλλίτεραν φιλολογίαν. Προχθὲς ἤμουν εἰς ἓνα σπίτι, ὅπου ἦσαν μαζευμένα κάμποσα παιδιὰ. Ἄλλα ἔπαιζαν πιάνο, ἄλλα ἐτραγουδοῦσαν, ἄλλα ἔκαμαν λογοπαίγνια, ἄλλα ἔλυσαν αἰνίγματα. Καθὲν τέλοσπάντων ἤθελε νὰ δείξῃ τί ἤξευρε καὶ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς ἄλλους. Με αὐτὸν τὸν σκοπὸν, ἓνα τὶ ἔκαμνεν, ἂν το εὔρετε; Ταχυδακτυλογραφίαν! Μάλιστα, ταχυδακτυλογραφίαν! Καὶ ἐνόσῳ τὸ ἔβλεπα ἀπομιμούμενον τοὺς χονδροειδεῖς θαυματοποιούς τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ κατορθῶν νὰ συγκινήσῃ καὶ πολυτοὺς θεατὰς τοῦ, — οἱ ὅποιοι ἦσαν ὅλοι ἀνεπτυγμένοι ἄνθρωποι, — ἔλεγα μέσα μου: πόσον ὀθρίαμβος τοῦ ζωηροῦ, τοῦ ἐξυπνοῦ αὐτοῦ παιδιοῦ θὰ ἦτο τέλειος, ἂν ἤξευρε τῶρα νὰ μας ἀπαγγεῖλῃ ἐδῶ τὴν Ἐορτήν τοῦ Νουοῦ π. χ. ἓνα μόνολογον! Καὶ εἰς πόσας ἄλλας περιστάσεις δὲν ἔκαμα παρομοίαν σκέψιν! Πόσες φορές δὲν εἶδα τὴν χάριν καὶ τὴν ἐξυπνάδα τῶν μικρῶν νὰ πηγαινῆ χαμένη εἰς πράγματα ἄσκοπα καὶ ἀνάξια αὐτῶν!

... Φέρον με χάριν τὸ βαθύ ἐλαίόχρονον τοῦ ἐξώφυλλον, — ὡς μικροῦλα κοκέτα, γνωρίζουσα ποῖον εἴνε τὸ χροῦμα τοῦ συρμοῦ, — τὸ κομψὸν «Παιδικὸν Θέατρον» δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ αναγνωσθῇ, πότε νὰ ἀναπτύξῃ τὰς ὄραϊας σελίδας τοῦ ἐνώπιον ζωηρῶν ὀμμάτων, νὰ τέρψῃ, νὰ συγκινήσῃ, νὰ ἐμπνεύσῃ, νὰ διδάξῃ. Ὡ, ἔχει πολὺ εὐγενῆ φιλοδοξίαν τὸ «Παιδικὸν Θέατρον», ἀγαπητοὶ μου φίλοι, καὶ σὰς το συνιστῶ με ὅλην μου τὴν καρδίαν. Σὰς ἀσπάζομαι

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
 [ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]
 [Συνέχεια ἴδε σελ. 126]

— Ναι, πατέρα, ἀλλὰ νὰ φάτε τῶρα ὅσῳ εἴνε ζεστὰ τὰ φαγητὰ, γιατί ἀργότερα ὄλ' αὐτὰ τὰ ὄραϊα πράγματα, δὲν θὰ ζήξουν τίποτε.

Καὶ ἔθεσεν εἰς τὸ πινάκιον τοῦ πατρὸς τῆς τὴν μίαν γλῶσσαν, καλομαγε-

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΑΔΟΪΟΥΔΙΣ
 Βραβευθεὶς εἰς τὸν 44ον Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων

ρευμένην, ῥοδοκόκκινην καὶ ἀγνίζουσαν. — Τῶρα ἰδέτε αὐτὸ τὸ ὄραϊο γλυκισμα, ἐξηκολούθησεν ἡ Δέα. Ἡ Κερλίνα τὸ ἔκαμε ἐπίτηδες γιὰ σὰς. Αὐτὰ τὰ ἄνθη σὰς τα στέλλει ἡ θεία τοῦ Φιλίππου, αὐτὲς τὲς φράουλες ἡ κυρία Ἐνσορτ. Βλέπετε πῶς μας ἀγαποῦν καὶ πῶς μας ἐνθυμοῦνται; — Ναι, πραγματικῶς, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης; ἔχεις πολὺ καλοὺς φίλους. ἄλλα τὸ βιβλίον... ὅσῳ ἀξίζει τὸ βιβλίον! Καὶ ὁ καλλιτέχνης, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῆς Δέας, δὲν το ἄφησε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ γεύματος. Τὸ ἑσπέρας ἡ Δέα εἶπεν ἐμπιστευτικῶς εἰς τὴν Σωσάνναν. — Ὁ πατέρας εὐχαριστήθη πολὺ. Τὸ γεῦμα ἦτο ἐξίσαιον. Ἐφαγεν ἀπὸ ὄλα' καὶ ψάρι καὶ πουλὶ καὶ ἀγνινάρες καὶ φράουλες καὶ γλυκισμα. Φαντάσου

πειὰ, Σωσάννα μου, τὴν χαρὰ μου! Εἶμαι νὰ πετάξω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'
 Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΕΓΕΙ «ΟΧΙ»

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας ὁ Φίλιππος ἐκάθητο ὑπὸ τὴν βεράνδαν τοῦ οἰκίσκου καὶ ἔπαιζε μετὰ τὰ παιδιὰ τοῦ πατέρ' Ἰωσήφ. Ἦτο πολὺ ἐνωρίς καὶ ἡ Ἀντωνία, ἀπρησολημένη εἰς τὰ τοῦ οἴκου, ἐνόμιζεν ὅτι τὸ παιδίον ἐμελετοῦσε τὰ μαθήματά του. Τὰ βιβλία του καὶ ἡ πλάκα του εὐρίσκοντο τῶντονι πλησίον τοῦ κλωβίου, ἀλλ' ὁ Φίλιππος οὔτε τὰ ἐκύτταζε κἄν. Ποῦ τον ἄφιναν νὰ σκεφθῇ διὰ μελέτην τὰ λευκὰ χαριτωμένα ποντικῆκια!

— Δὲν πρέπει νὰ τ' ἀφήσω νὰ ξεχάσουν ὅσα τοῖς ἔμαθεν ὁ πατέρ' Ἰωσήφ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν διὰ νὰ δικαιολογηθῇ. Θὰ εἴνε πολὺ λυπηρὸν νὰ μὴν ἤξεύρουσαν νὰ κάμνουν γυμνάσια, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ κύριός των. Πρέπει νὰ τοὺς κάμνω ἀπὸ ἓνα μάθημα κάθε πρωί.

Καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον τοῦτο μετὰ ἡσυχον πλέον συνείδησιν.

Ὁ ἀνὴρ ἦτο δροσερὸς καὶ γλυκὺς. Μόλις εἶχεν ἀνακύψῃ ὁ ἥλιος ὑπεράνω τῶν ἀνθισμένων δένδρων τοῦ κήπου. Ἡ πρωϊνὴ δρόσος εἶχε κοσμήσῃ διὰ λαμπρῶν ἀδαμάντων τοὺς λευκοὺς ἀστεροειδεῖς ἰάσμους, τὴν χλόην καὶ τοὺς ἰστούς τῶν ἀραχνῶν, οἱ ὅποιοι ἐξετείνοντο μεταξὺ τῶν κλάδων τῶν ῥοδοκρινῶν. Καὶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀδάμαντας ἡ αὔρα τοὺς ἔσειεν ἡρέμα καὶ τοὺς ἔκαμνε ν' ἀστραποβολοῦν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Τὸ πρωϊνὸν πρόγευμα τοῦ Φιλίππου τὸν ἐπερίμεναν καὶ οἱ πτερωτοὶ τοῦ φίλου, ὁ Καρδινάλιος καὶ ὁ Σκόπτης, διὰ νὰ τσιμπήσουσαν καὶ αὐτοὶ κάτι τί, κατὰ τὸ σύνηθες. Ἐτερέτιζαν βραχείας μουσικὰς φράσεις, αἱ ὅποιοι ἐξέφραζαν ἀναμφιβόλως γλυκὺ παράνονον ἄλλα τὸ παιδίον δὲν τὰ ἤκουε, δὲν τα ἐπρόσεχε περισσότερο ἀπὸ τὰ βιβλία του. Δύο ἀπὸ τὰ ποντικῆκια εἶχαν μαλώσῃ καὶ τὸ ἀστεῖον ἐκεῖνο θέαμά τον ἀπρησχόλει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὀλοκλήρον.

Τὰ πτηνὰ ἤρχισαν νὰ ζηλεύουν τοὺς νέους εὐνοουμένους τοῦ Φιλίππου. Ἀφῆκαν τὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκρύβοντο ἡ γαλατόσουπα τοῦ φίλου των, ἐπλησίασαν τὸ κλωβίον, καὶ ἔχωσαν τὸ ῥάμφος των διὰ μέσου τῶν συρμάτων, προσπαθοῦντα νὰ φθάσουν τὰ ποντικῆ-

κια, τὰ ὅποια κατατρομαγμένα ἀπὸ τὴν ἤμιστὰ φιλικὴν αὐτὴν ἐπίσκεψιν, ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον ὡς τὸ ἄλλον τῆς στενῆς των κατοικίας. Ἐπὶ τέλους βαρυνθέντα τὴν ἀνανδρὸν ἐκείνην φυγὴν, παρητάχθησαν ὡς ἐν μάχῃ καὶ ἀντιμετώπισαν θαρραλέως τὸν ἐχθρὸν.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἔκαμε τὸν Φίλιππον νὰ γελάσῃ τόσο δυνάττα, ὥστε ἔτρεξεν ἡ Ἀντωνία εἰς τὴν βεράνδαν νὰ ἰδῇ τί τρέχει.

— Θεία! θεία! ἔλα ἐδῶ νὰ ἰδῆς, σὲ παρακαλῶ, τί ἀστεῖο ποῦ εἴνε! Ὁ Καρδινάλιος καὶ ὁ Σκόπτης ζηλεύουν καὶ θέλουν νὰ τσιμπήσουν τὴν Μπαμπακοῦ καὶ τὰ ἄλλα.

— Καὶ τὰ καίμενα φοβοῦνται. Ἰδὲς πῶς τρέμουν! Νά, φάτε, ζηλιάρικα, καὶ ἀφήστε ἡσυχὰ τὰ ποντικῆκια που δὲν σας κάμνουν τίποτε!

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Ἀντωνία, ἐρριφεν εἰς τὰ πτηνὰ μίαν δρᾶκα σίτου καὶ τα ἔκαμνεν οὕτω νὰ πομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ κλωβίον τῶν ἀντιζήλων. Τὰ ποντικῆκια τότε ἤρχισαν νὰ χορεύουν περιχαρῆ ἐν εἶδος πυρρῆγιου, ἰδικῆς των ἐφευρέσεως, ἐορτάζοντα οὕτω τὴν νίκην, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζοντο ὅτι κατήγαγον κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

— Εἴνε πολὺ εὐθυμα, εἶπεν ὁ Φίλιππος, βλέπων αὐτὰ μετὰ θαυμασμοῦ. Δὲν λυποῦνται πολὺ διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατέρ' Ἰωσήφ.

— Κ' ἐμένα ἔτσι μοῦ φαίνεται! εἶπεν ἡ Ἀντωνία με κάποιαν μελαγχολίαν. Ἔτσι συμβαίνει πάντα ἔς αὐτὸ τὸν κόσμο. Μᾶτια που δὲν βλέπονται γρήγορα λησμονοῦνται! — Καὶ στενάχασα ἡ Ἀντωνία ἐκάθησεν εἰς τὴν καλαμίνην τῆς πολυθρόνας. — Πολλὰς φορές ἐσυλλογίσθηκα, παιδί μου, ὅτι καὶ σύ, ἂν φύγω καμμιά φορά, θὰ με ξεχάσῃς γρήγορα.

— Εἴνε που δὲν θὰ φύγῃς, δόξα τῷ Θεῷ, ἀπήνησεν ὁ Φίλιππος; ἀλλὰ καὶ νὰ ἐφευγῃς, ἐγὼ, θεία μου, δὲν θὰ σ' ἐξεχνόουσα ποτέ! καὶ νὰ ἤθελα, πάλι δὲν θὰ το κατῶρθωνα.

Ἡ Ἀντωνία ἐμεδίασε μελαγχολικῶς.

— Δὲν λέγω ὅτι θὰ το ἤθελες; εἶπεν ἄλλα ἴσα-ἴσα χωρὶς νὰ το θέλῃς, ὅστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸν ἡ θεία Ἀντωνία θὰ ἐβγαίνεν ἀπὸ τὸν νοῦν σου, καὶ ἄλλοι θὰ ἔπερναν τὴ θέσιν τῆς. Νά, παραδείγματος χάριν, αὐτὸς ὁ κύριος καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Ἐνσορτ... μήπως ἀπὸ τῶρα δὲν τοὺς ἀγαπᾷς πολὺ; Δὲν σε κατηγορῶ γι' αὐτὸ, παιδί μου. Εἴνε φυσικόν. Εἴνε καλοὶ ἄνθρωποι, σὲ περιποιοῦνται πολὺ ὁ κύριος σὲ μαθαίνει ζωγραφικὴν φυσικὰ λοιπὸν καὶ σὺ τοὺς ἀγαπᾷς καὶ τοὺς εὐγνωμονεῖς. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνοι, καθὼς μοῦ λέγεις, σὲ ἀγαποῦν πολὺ καὶ στοχαζομαι ὅτι θὰ ἤθελαν πολὺ νὰ σε πάρουν μαζί των εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἦθελες νὰ πᾶς;

Ἐπῆρχεν ἐλαφρὰ τῆς χροιά ζηλοτυπίας εἰς τὸ αἶσθημα, τὸ ὅποιον ὑπεργόρευε τοὺς λόγους τούτους εἰς τὴν γριάν, ἡ φωνὴ τῆς ὁποίας ἔτρεμεν ὀλίγον ἐνῶ τοὺς ἐπρόφερε. Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις τοῦ Φιλίππου τὴν καθυσόχασεν.

— Ὁχι, εἶπε μετὰ φωνὴν διαυγῆ καὶ σταθεράν, ὄχι, δὲν θὰ ἐπήγαινα. Δὲν θὰ σε ἄφινω ποτέ, γι' ἀγάπῃ κανενὸς ἄλλου, θεία! Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἐδῶ μετὰ τὰ πουλιὰ μου, μετὰ τὰ λουλοῦδιά μου... ἀφίνω πιά τὰ «παιδιὰ» τοῦ πατέρ' Ἰωσήφ. Οὔτε ἄλλο μέρος ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ, οὔτε ἄλλον ἄνθρωπον περισσότερο ἀπὸ σένα, θεία Ἀντωνία!

Οἱ δακρυσμένο ὄφθαλμοὶ τῆς Ἀντωνίας ἐξήστραψαν ἀπὸ χαρὰν.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σ' ἀκούω νὰ μιλήῃς ἔτσι, τῷ εἶπεν. Ἐγὼ σε ἀνέθρεψα, ἐγὼ σε περιποιήθηκα ὅταν ἦσουν μικρὸς ἐπροσπάθησα νὰ σε κάμνω καλὸ παιδί καὶ το κατῶρθωσα. Αἰσθάνομαι μεγάλην χαρὰν ποῦ σε ἀκούω νὰ λές ὅτι θέλεις νὰ μένης πάντα μαζί μου. Θὰ ἐλυπούμην πολὺ ἂν μ' ἐγκατέλειπες. Ἐ, ἐγὼ εἶμαι γρηά... καὶ ποῖος ξεῖρε. — Ἀλλὰ φάγε, παιδάκι μου, τὸ γάλα σου, γιατί θὰ σου κρυώσῃ ὀλωδιδίλου. — Ὑστερα, πρὶν πᾶς εἰς τοῦ κυρίου Ἐνσορτ, πρέπει νὰ μελετήσῃς τὰ μαθήματά σου.

Ποῦ νὰ το ἤξευρεν ὁ Φίλιππος, ὅταν ἀπεχωρίζετο τῆς Ἀντωνίας μ' ἓνα ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν, ὅτι ἡ εἰλικρινεία του ἐμελλε θὰ τεθῇ τόσο γρήγορα ὑπὸ δοκιμασίαν!

Ὁ ζωγράφος καὶ ἡ σύζυγός του ἦσαν παραδεδομένοι εἰς ζωηροτάτην συνομιλίαν, ὅταν τὸ παιδίον εἰσήλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον μετὰ τὸ χαροῦμένον του πρόσωπον καὶ τοὺς ἀπηθύνεν ἐν φαιδρότατον καλημέρα.

— Ἐλα ἐδῶ, χρυσὸ μου παιδί, εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσορτ, ἐλύσσασα τὸν μικρὸν πλησίον τῆς καὶ περιβαλοῦσα τὴν ὀσφύν του διὰ τοῦ βραχίονος. Ἐχομεν νὰ σου ὀμιλήσωμεν πολὺ σοδάρᾳ. Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται. Εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ ἀναχωρήσωμεν εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ μὰς κοστίζει πολὺ νὰ σε ἀφήσωμεν ἐδῶ. Θελεῖς νὰ ἔλθῃς μαζί μας;

Τὰ μάγουλα τοῦ Φιλίππου ἐγίναν κατὰ κόκκινια καὶ τὰ μάτια του ἐγέμισαν δάκρυα.

— Ὡ, σὰς παρακαλῶ πολὺ, μὴ φύγετε! Θὰ λυπηθῶ τόσο πολὺ!...

— Τότε λοιπὸν ἔλα μαζί μας, ἀφ' οὗ σου το λέγωμεν...

— Δὲν εἵμπορῶ. — Δὲν εἵμπορεῖς! Γιατί δὲν εἵμπορεῖς; ἠρώτησεν ὁ κύριος Ἐνσορτ. Θὰ κάμωμεν ὅτι εἵμποροῦμεν διὰ νὰ σε κάμωμεν εὐτυχῆ. Θὰ σε ἔχωμεν σάν παιδί μας! θὰ σε μάθω ζωγραφικὴν, θὰ γίνῃς ζωγράφος ὅπως ἐγὼ.

— Θὰ ταξιδεύωμεν, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Ἐνσορτ, θὰ περνοῦμε μέρος τοῦ καλοκαιριοῦ εἰς τὰ βουνὰ — θὰ ἰδῆς καὶ

«Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἐδῶ...» (Σελ. 133, στήλ. β'.)

θὰ γνωρίσῃς πολλοὺς τόπους! θὰ ἔχῃς ἓνα ἀλογάκι δικό σου. Θὰ πηγαίνῃς μετὰ τὸν ἄνδρα μου ἔς τὴν ἐξοχὴν καὶ θὰ ζωγραφίζῃς! θὰ διασκεδάζῃς πολὺ...

— Ἦθελα πολὺ νὰ ταξιδεύσω, εἶπεν ὁ Φίλιππος, καὶ νὰ ἰδῶ βουνὰ. Δὲν εἶδα ποτέ παρὰ μόνον σὲ ζωγραφίεις. Προπάντων ὅμως ἤθελα νὰ ἔχω ἓνα ἀλογάκι! ὦ, πῶς ἤθελα νὰ ἔχω ἓνα ἀλογάκι! Ἀλλὰ δὲν εἵμπορῶ, δὲν εἵμπορῶ νὰ φέρω τὴν θεϊάν μου. εἴνε γρηά καὶ πρέπει νὰ εἶμαι κοντὰ τῆς διὰ νὰ τὴν βοηθῶ καὶ νὰ τὴν περιποιοῦμαι. Καὶ αὐτὰ ὁ Φίλιππος τα ἔλεγε κλαίων.

— Ἀλλ' ἂν σου εἶδιδε τὴν ἀδειαν ἡ θεία σου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐνσορτ ἂν ἐδλεπε ὅτι θὰ ἦτο καλὸ γιὰ σένα καὶ σε ἄφινε νὰ ἔλθῃς μαζί μας:

— Ἡ θεία δὲν εἵμπορεῖ νὰ θέλῃ. Δὲν θὰ ἔλεγε ναί μετὰ τὴν καρδίαν τῆς! θὰ τῆς ἐπρόξενουσε πολλὴν λύπην ὁ χωρισμὸς καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ λυπηθῶ. Ἐπειτα εἴνε καὶ ἡ Δέα. Εἶμαι ὁ προστατῆς τῆς, ὁ μεγαλύτερός της ἀδελφός, ἀφίνω δὰ τὰ ποντικῆκια τοῦ πατέρ' Ἰωσήφ, ποῦ ὑπεσχέθηκα νὰ τα

φροντίσω. Βλέπετε λοιπόν ότι μου είν...

Ο κύριος Ένσορτ, έν άπορία επι...

— Άν δέν ήταν όμως ή θεία σου...

— Βέβαια, άν δέν ήταν ή θεία μου...

— Πραγματικώς, καλό μου παιδί...

— Πραγματικώς, καλό μου παιδί...

— Πραγματικώς, καλό μου παιδί...

«Ναί, λυπούμεθα πολύ, είπε και...

«Ναί, λυπούμεθα πολύ, είπε και...

Κακή άρχή, κακή συνήθεια...

«Όταν είνε τὰ παιδιά...

«Όταν είνε τὰ παιδιά...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΡΑΦΕΥΣ

(Συνέχεια ίδε σελ. 123)

— Αυτόν τον μήνα, εξηκολούθησαν...

— Άκούσας την λυπηράν αυτήν εϊδηση...

«Όχι, πατέρα μου, όχι δέν θά...

— Άλλά τὸ χειρότερον ήτο ότι ο πα...

— Άλλά τὸ χειρότερον ήτο ότι ο πα...

— Άλλά τὸ χειρότερον ήτο ότι ο πα...

«Αὐτὴ τὴ νύκτα δέν θά σηκωθῶ.»...

«Αὐτὴ τὴ νύκτα δέν θά σηκωθῶ.»...

«Αὐτὴ τὴ νύκτα δέν θά σηκωθῶ.»...

«Αὐτὴ τὴ νύκτα δέν θά σηκωθῶ.»...

«Αὐτὴ τὴ νύκτα δέν θά σηκωθῶ.»...

«Αὐτὴ τὴ νύκτα δέν θά σηκωθῶ.»...

—Τί έχεις, Άρριστείδη, μήπως είσα...

Καί έπειτα στραφείσα πρὸς τὸν πα...

— Ό Άρριστείδης είνε ασθενής.

— Ό πατήρ του έρριψε πρὸς αὐτὸν...

— Όποιος δέν έχει ήσυχην τὴν συνεί...

— Άλλ' αὐτὸς είνε ασθενής! ανέ...

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν...

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν...

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν...

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν...

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν...

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν...

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν...

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν...

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν...

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν...

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν...

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν...

ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ

Ή αυγή χρυσίζει...

Εἰς τὴν ἄκρη φτάνει...

Νά λαγός πετιέται...

Τρέχει, πηδούς κάνει...

Ξάφην ἀγκυκίεται...

Δὲ θά ιδῆς πῶς δάσῃ...

Ἔχε γειά λαγκάδι...

Τὸν θρηνεῖ, τὸν κλαίει...

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν) Δ. Γρ. Κ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 47ος

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων...

Όροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ δια...

Εἰς τὴν μικρὰν τάξιν ὑπάγονται οἱ μικρ...

Ἡ μεσαία τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντα...

Χάρεἰ εἰς τὴν ὑποδιάρησιν αὐτήν, ἕκαστος...

Κατὰ τὸ ἰταλικὸν τοῦ Ἐδμόνδου Δέ-...

γωνισμόν, ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἡ μία...

Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων,...

Εἰς τὴν ἀκρη φτάνει...

Νά λαγός πετιέται...

Τρέχει, πηδούς κάνει...

Ξάφην ἀγκυκίεται...

Δὲ θά ιδῆς πῶς δάσῃ...

Ἔχε γειά λαγκάδι...

Τὸν θρηνεῖ, τὸν κλαίει...

Ὄροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ δια...

Εἰς τὴν μικρὰν τάξιν ὑπάγονται οἱ μικρ...

Ἡ μεσαία τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντα...

Χάρεἰ εἰς τὴν ὑποδιάρησιν αὐτήν, ἕκαστος...

Κατὰ τὸ ἰταλικὸν τοῦ Ἐδμόνδου Δέ-...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Κουφοκεφαλάκης...

— Σήμερον είνε πανσέληνος!...

— Ἦθελος νὰ ζήτῃσαι τὴν γνώμη...

— Ἦθελος νὰ ζήτῃσαι τὴν γνώμη...

— Ἦθελος νὰ ζήτῃσαι τὴν γνώμη...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τώρα ποῦ εἶδε τὴν εἰκόνα μου καί μ'...

— Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καί σύ...

— Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καί σύ...

— Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καί σύ...

— Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καί σύ...

— Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καί σύ...

— Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καί σύ...

— Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καί σύ...

— Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καί σύ...

— Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καί σύ...

— Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καί σύ...

ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν. Ἐμπρὸς λοιπόν, μικροί μου φίλοι, στείλετέ μου τὰς ἀπαντήσεις σας καὶ μὴ περιμένετε τὴν τελευταίαν στιγμήν. Αὐτὸ μὲ παρακαλεῖ νὰ σας εἰπῶ ὁ Ἀναγνώστης, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε πάλιν νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ἐπιστολάς.

Ἀλλήθεια λοιπόν, **Μὴ με Αἰσιόμηναι**, ἂν ἦσιν εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐβράβευσε τὸν **Δαλασμιὸν Κόσμον**; Κ' ἐγὼ ἂν ἦμιον εἰς τὴν θέσιν σου, τὸ ἴδιον θὰ ἔγραφα... Περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου δὲ τὴν Β' Κυριακὴν, κῦρταξε πάλιν νὰ μὴ το ἀνοβάλης ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, διότι δὲν θὰ προφθάσῃ!

Ἀνδρῆε **Ἡπειρώτα**, τὸ ἱατρικὸν που μου ἐπέστειλες διὰ τὸν λώγγα, τὸ ἐδοκίμασε τὸ **Μὴ με Αἰσιόμηναι**, τὸ εὖρε ἀσφαλέςτατον καὶ σ' εὐχαρστῆσαι πολὺ. Τα ἴδια μου γράφει καὶ ἡ **Ἡρωϊκὴ Πάρρα**.

Ἡ **Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου** συγχάριε τὴν Ἀττικὴν **Νύκτα** διὰ τῆς ὠραίας τῆς ἀπάντησίν καὶ με παρακαλεῖ νὰ τῆ εἰπῶ ὅτι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μίση τὸνομά τῆς τοῦλάχιστον τὰ ἀρχικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῆς.

Ἄκουσε, Δ. Βέργε, τί μου ἀπαντᾷ ἡ **Ἡρωϊκὴ Πάρρα**: Δὲν δύναται, λέγει, νὰ σου εἰπῇ τὸνομά τῆς, ἀλλὰ σὲ γνωρίζει πολὺ καλῶς, τοῦλάχιστον ἐξ ὕψους ἔχει εἰς τὸ ναυτικὸν φρεμά σου μίαν μεγάλην ἀγκυραν εἰς τὸ στήθος.

Ἀλλήθεια λέγει ἡ **Ἡρωϊκὴ Πάρρα**: Μετὰ μεγάλης μου εὐχαριστήσεως σὲ δέχομαι μετὰ τῶν φίλων μου, μικρὸν μου **Ὀλυμπιονίκᾳ**. Εἶθε, δταν μεγαλώσῃς νὰ ἐπαληθεύσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ἡρωϊκὴ Πάρρα, περιμένω ἀνυπομένως τὴν φωτογραφίαν σου· δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ μ' ἐρωτήσῃ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 6 Ἰουνίου 1896.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἀρχεται ἀπὸ σήμερον, ὁ 47ος, εἰς τὸν ὁποῖον δύναται πάντες οἱ βουλομένοι νὰ λάβωσι μέρος, συμμορφούμενοι πιστῶς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω δημοσιευμένους ὁρους.

229. Αεξί-γράφος.
Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, νῆσος τὸ δευτέρον μου.

Ἀρχαῖος δέ τις βασιλεὺς εἶνε τὸ συνολὸν μου.

230. Συλλαβόγράφος.
Γράμμα ἀπλοῦν τὸ πρῶτόν μου καὶ σκοτεινὸν τὸ δευτέρον μου Δένδρον γλυκεῖς φέρον καρπούς, ἂν θέλῃς καὶ τὸ συνολὸν μου.

231. Αναγραμματισμὸς.
Μέσα του καθένος μ' ἔχει ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρῆσῃς.

232. Κυβόλεξον.
Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΔΔΑΗΗΙΜΜΝΝΝΝ

Ἐσ' σχηματίσων κυβόλεξον τοῦ ὁποῖου μία λέξις νὰ εἶνε μ α ἱ α.

233. Πυραμίδες.

+ Νάντικατασταθῶσιν οἱ
+ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὡς
+ νὰ αναγνωσκαται τὸ ὄνομα πό-
+ λεως τῆς Ἑλλάδος· αἱ δὲ 6
+ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ

τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελῶσι τὸ ὄνομα Νομοῦ, αἱ δὲ τέσσαρες πτηνῶν, καὶ αἱ ὑπεράνω δύο σύνδεσμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογερᾶς Ἀκτίδος τοῦ Σουλίου
234-239. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι δεκαπέντε συλλαβῶν σχηματίσων τὰ ὀνόματα ἐξ ὧρων.

Δι - αρ - γρις - ε - θη - θηρ - κος - κτος
- λα - να - παν - πι - τι - υ - φος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Μαρτίου 1896

134. Καμέλια (κ. μέλι, α) — **135.** Ρωσσία (Ρ, Σ, Α). — **136.** Κόρη, κόμη. — **137.** Διότι καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἦτο τῆς Διώνης θυγάτηρ καὶ αὐτὴς ἦτο Διονύσιας (Διὸν ὤν ης υἱὸς).

138. Ο — **139-144.** 1, Βαλεντία, 2, Βερολίνον, 3, Κετίγγη, 4, ΤΗΝΟΣ Λισαβών, 5, Μεσσήνη, — 6 Μιλάνον. — **145-148.** Τῆ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων

σ τ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κάστωρ, μεστός, σκότιος, τέρας. — **149.** ΛΟΝΔΙΝΟΝ (1, Λέρος, 2, Ὀδυσσεύς, 3, Νεῖλος, 4 Δαρεῖος 5, Ἰον, 6, Νέρων, 7, Ὄνος, 8, Νιζγάρκς.

150. ΧΑΡΑΔΡΙΟΣ (1, ΧΑρικώ, 2, ΡΑδάμανθος, 3, ΔΡΙλων, 4, ΟΣσα). — **151.** Δίκαζε μᾶλλον δύο ἐχθροὺς ἢ δύο φίλους· διότι ἐκ τῶν δύο φίλων ἀποκτᾷς τὸν ἕνα ἐχθρὸν, ἐνῶ ἐκ τῶν δύο ἐχθρῶν ἀποκτᾷς τὸν ἕνα φίλον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασθῆναι εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὁμηρίων, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λελ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως;

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Μαΐου 1896

Ἔτος 18ον. — Ἀριθ. 18

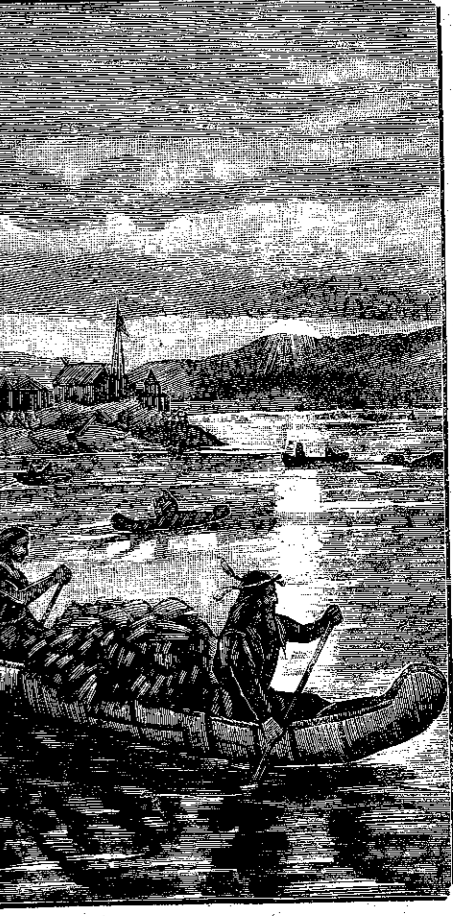
ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 129)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.
ΜΙΑ ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ

Τὸ μεταξὺ τῶν δύο τούτων φρουρίων ταξείδιον τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας ἐγένετο ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Ὀδρου εἰς ἀπόστασιν ἄλλοτε ἄλλην ἀπὸ τῆς ὄχθης, διὰ νὰ πορευθῶν τοὺς ἐλιγμοὺς τοὺς ὁποῖους θὰ τοῖς ἐπέβαλλεν ὁ ποταμὸς, ἐκχειλίζων ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ σχηματίζων εἰς μερικὰ μέρη τέλματα ἀδιάβατα. Τοῦλάχιστον τοῦτο συνέβαινε εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, διότι, δεξιᾶ, λόγοι τινὲς μετρίου ὕψους περιβάλλον τὴν κοιλάδα, προχωροῦντες πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ. Ἴσως θὰ ἦτο δύσκολον νὰ διέλθοι μερικὰ παραποτάμια τοῦ Γιουκῶν, π. χ. τὸν Στῆβαρτ, ὅπου δὲν λειτουργοῦσι πορθμεῖα, — τὰ ὅποια παραποτάμια μόνον τὸ θέρος θὰ ἠδύναντο νὰ διαπεράσων με τοὺς πόδας κατὰ τὸ ἡμισυ εἰς τὸ ὕδωρ. Ὅπως δὲποτε ὁ Κασκαμπέλ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν θὰ εὕρισκοντο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ἂνευ τῆς παρουσίας τῆς Καγέττης. Γνωρίζουσα καλῶς τὴν κοιλάδα, αὐτὴ τοῖς εἰδείξεν ὅλας τὰς διόδους.

Ἦτο πραγματικῶς ἐκτακτὸς τύχη δι' αὐτοὺς νὰ ἔχουν ὡς ὁδηγὸν τὴν νεαρὰν Ἰνδὴν. Ἄλλως τε ἦτο τόσο εὐτυχὴς ἐκείνη νὰ ὑποχρεῶνῃ τοὺς νέους τῆς φίλους, τόσο εὐχαριστημένη νὰ εὕρισκται πάλιν ἐν μέσῳ νέας οἰκογενείας, τόσο καταγοητευμένη νὰ δέχεται τὰς μητρικὰς ἐκείνης θωπείας, τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ὅτι ἔχασε διὰ παντός!
Ἰπῆρχον κ' ἐδῶ ἀκόμη δάση τινα, ἀλλ' ἡ φυτεία ἐν γένει, ὡς ἐκ τοῦ ψυχροῦ κλίματος, δὲν ἦτο ἀρκετὰ ἀκμαία, ὅπως εἰς τὰ περίχωρα τῆς Σίτκας. Ἐκτὸς ὀλίγων αἰγείρων, τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ ἐκάμπτοντο ἐν σχήματι τόξου, τὰ δάση ἀποτελοῦντο ὡσεπιτοπλεῖστον ἀπὸ πεῦκα καὶ ἀπὸ σημύδας. Σπανιώτεροι

ἦσαν αἱ μελαγχολικαὶ ἰτέαι, αἱ σχεδὸν ἀφυλλοὶ καὶ καχεκτικαί, τὰς χέως φυλλορροοῦσαι ὑπὸ τὸν ψυχρὸν ἀνεμὸν τῆς Παγωμένης Θαλάσσης.
Εἰς τὸ ἀπὸ Σέλικρη μέχρι Γιουκῶν διάστημα ἡ θήρα ἦτο ἀφθονος καὶ δὲν ἔλαβον ἀνάγκην νὰ ἐγγίσουν τὰς προμηθείας τῶν δια τὴν καθημερινὴν τροφήν. Λαγῶν μάλιστα ὑπῆρχε τόση ἀφθονία, ὥστε ἤρχισαν πλέον νὰ τοὺς βαρύνωνται. Εὐτυχῶς τὰ γεύματα ἐποικίλλοντο διὰ ψητῶν χηνῶν καὶ ἀγρίων νησῶν, καθὼς καὶ διατῶν ὠδῶν τῶν πτηνῶν τούτων, τὰ ὅποια ἡ μὲν Ναπολέαινα καὶ ὁ Ἀλέκος ἤξευραν νὰνακαλύπτουν εἰς τὰς φωλεάς, ἡ δὲ Κορνηλία νὰ παρασκευάζη κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους.
«Νὰ τόπος γιὰ καλοπέρασι!» ἀνέκραξε μίαν ἡμέραν ὁ Μακρολέλεκας, ἀφοῦ κατέβροχθισεν ἐν καλοψημένον στήθος χηνας. «Κρίμα νὰ μὴ εὕρισκται εἰς τὸ κέντρον τῆς Εὐρώπης ἢ τῆς Ἀμερικῆς!
— Ἄν εὕρισκτο αὐτοῦ ὅπου λέγεις, ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Σέργιος, τὸ κυνήγι δὲν θὰ ἦτο τόσο ἀφθονον.
— Ἐκτὸς ἂν... εἶπεν ὁ Μακρολέλεκας.
Ἄλλὰ τὸν διέκοψεν ἐν βλέμμα τοῦ Κασκαμπέλ, καὶ οὕτω δὲν ἐξεστόμισε τὴν ἀνοησίαν, τὴν ὁποίαν ἀφεύκτως θὰ ἔλεγεν.
Ἐκτὸς τῆς θήρας, τὰ παραποτάμια τοῦ Γιουκῶν παρέχον λαμπροὺς ἰχθεῖς,

«Πολυάριθμοι εἶνε αἱ βαϊδάρραι». (Σελ. 138, στήλ. 6'.)

τοὺς ὁποῖους ἠλίεον ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας.
Μόνον τὸν κόπον κατέβαλλον, ἢ μᾶλλον μόνον τὴν εὐχαριστήσαν ἐδοκίμαζον τῆς ἀλιείας, χωρὶς νὰ ἐξωδεύουν οὐτε λεπτὸ τακτικισμὸν.
Ἄλλὰ τὰ ἐξοδα δὲν τὸν ἐτρόμαζαν διόλου τὸν νεαρὸν Ἀλέκον. Μήπως χάρις εἰς αὐτὸν, τὸ μέλλον τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ δὲν ἦτο πλέον ἐξησφαλισμένον; Μήπως δὲν ἦτο κύριος τοῦ περιφήμου ἐκείνου χρυσίτου, — τοῦ χάλικος τὸν ὁποῖον, ὡς ἐνθυμησθε, εὗρεν εἰς τὸν Καριμπού; Μήπως δὲν τὸν εἶχε κρυμμένον εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἀμάξης, τὴν ὁποίαν ἐκείνος μόνον ἐγνωρίζε; Ναι!

Ἐξεδόθη ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», **Ἐξεδόθη**

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΩΝ

ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Τιμᾶται ἐν Ἑλλάδι δραχμάς 2. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.

Βιβλίον κομψότατον ἐκ σελίδων 128, ἀπαραίτητον ἰδίᾳ διὰ τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα, Παρθεναγωγεῖα καὶ Νηπιαγωγεῖα, ὡς καὶ διὰ τὰς Οἰκογενείας, βιβλίον διδασκτικώτατον καὶ τερπνώτατον, τοῦ ὁποῖου ἰδοῦ τὰ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἠρόλογος. — Τὸ Ποδήλατον (Μονόλογος). — Ἡ ἐορτὴ τοῦ Νουνοῦ (Μονόλογος). — Ἄν ἦμιον ἀγόρι! (Μονόλογος). — Σ' ἐπίασα! (Διάλογος). — Εἶνε κακὸς. (Διάλογος). — Πῶς ἐπέρασες χθές; (Διάλογος). — Τὸ ψεῦμα τοῦ Πετροῦ (Δραμάτιον). — Εἰκοστὸς τρίτος (Δραμάτιον). — Τὸ καινούργιον φρέμα (Δραμάτιον). — Πῆγα 'ς τὸ Σχολεῖον (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Πολυάσχολος (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Ἐγὼ εἶδα... (Νηπιακὸς Διάλογος). — Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἄγῶνες (Νηπιακὸς Διάλογος). — Συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως»! (Νηπιακὸς Διάλογος).

Μόνον τρία τεμάχια, τὰ σημειωμένα δ' ἀστερίσκου, ἔχουσι δημοσιευθῆ διὰ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Πρὸς τοὺς στέλλοντας ἂπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» εἰς Ἀθήνας δρ. 2 καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 2, (δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) στέλλεται ἀμέσως τὸ Παιδικὸν Θεάτρον ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ εὕρισκται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ὁδὸς Αἰόλου 119 ἔναντι τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσεως, καὶ εἰς τὰ κυριώτερα τῶν ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλείων.